

alle de Mænd og Kvinder, som afhørtes her i Handbjerg, gaa imod Fru Bransholm.

Den højtærede Justitsminister havde ikke et Ord at sige til en Klage, som jeg i min sidste Tale fremførte, over Overinspektørens Stilling til en Dreng, der har været anbragt paa Landerupgaard. Jeg gjorde, som ærede Medlemmer ville erindre, opmærksom paa, at der havde været en Dreng anbragt paa Landerupgaard, som en herværende Borger ønskede tilbage til København for at faa ham i Lære. Den vedkommende skrev da til Overværgeraadet og fik det Svar fra Brun, at Drengen havde været indlagt paa Kolding Sygehus for venerisk Syge. Saa skrev vedkommende Borger til Lægen paa Kolding Sygehus, og denne skrev, at vedkommende Sygdom ikke havde det ringeste med venerisk Syge at gøre. Jeg havde egentlig ventet, at Ministeren havde fundet Anledning til at omtale denne Sag nærmere. Det er ikke ganske ligegyldigt, at den Mand, der staar i en overordnet Embedsstilling, udslynger en saadan Sigtelse mod et værgeløst Barn. Det forekommer mig, at denne Sag trænger til at blive klart belyst. Naar den højtærede Minister ikke giver noget Svar herpaa, kan jeg kun tyde det i Retning af, at der intet Svar er. Jeg finder da Anledning til at konstatere, at den Mand, som den højtærede Minister roser i saa høje Toner, og som har saa travlt med andres, navnlig de unge Pigers Usandfærdighed, i et Brev til en herværende Borger har stemplet en Dreng, der opholdt sig paa Landerupgaard, som lidende af venerisk Syge, skønt han ikke var lidende deraf.

Da jeg omtalte Forstanderen paa „Bøgildgaard“, gjorde jeg udtrykkelig opmærksom paa, at jeg ikke billigede eller kunde dele Anskuelse hverken med Forstanderen eller hans Lærerpersonele vedrørende deres Opfattelse af alle Enkeltheder angaaende Opdragelsen, men jeg fremhævede tillige, at Forstander Møller, „Bøgildgaard“, er en af vore faa intelligente, gennemdannede og dygtige Skolemænd. Jeg synes, det er overordentligt betegnende for den Anseelse, han nyder i Skoleverdenen, at da „Pædagogisk Forening“ i København ønskede at faa en Mand til at

indlede om dette Forhold, valgte de at anmode Møller paa Bøgildgaard derom. Jeg vidste meget vel, at den højtærede Minister havde sat sig i Bevægelse for at fremskaffe Oplysninger om Forstander Møller paa „Bøgildgaard“, det synes jeg er overordentlig betegnende for Justitsministerens og Overinspektørens Stilling i denne Sag, at medens det er saa vanskeligt at faa dem til at interessere sig for de Klager, som rejses over de daarlige Forstandere paa enkelte Opdragelsesanstalter, søge de her enhver given Lejlighed til at skaffe saa grundige Oplysninger som muligt om Mænd, over hvilke der ikke er ført Klage, men som almindeligvis anses for at være gode og udmærkede Mænd paa deres Pladser.

Den højtærede Justitsminister har jo aldeles ikke afkræftet, hvad jeg sagde om Overinspektøren, og jeg gentager, at Stillingen er den, at han har nærret et personligt Fjendskab til Forstanderen paa „Bøgildgaard“, utvivlsomt fordi han ledede sin Anstalt ud fra helt andre Grundsætninger, end Overinspektøren ønskede. Jeg skal gøre opmærksom paa, at Overinspektøren sagde under et Ophold paa „Bøgildgaard“ til Forstander Møller i Anledning af et Stridspunkt imellem dem: „Ja, saa maa De ogsaa vide at tage Følgerne.“ Hvori bestaa saa Følgerne? De bestaa i en økonomisk Forfølgelse fra Overinspektøren, idet der kun blev sendt faa Drengene til Bøgildgaard, men mange til Godhavn. Det har jeg oplyst, og den højtærede Justitsminister har ikke kunnet afkræfte det. Min Meningsfælle, det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (P. Knudsen), talte forleden om, at vi ikke kunde have Tillid til Overinspektøren i Anledning af mine Oplysninger, og det viser sig jo, at de Angreb, jeg har rettet mod ham, holde stik et for et.

Det er en Skam for hele vort Opdragelsesvæsen, at en Mand som Møller maa forlade „Bøgildgaard“. Det er jo ikke Strafferregulativet alene, men hele den Aand, i hvilken de nuværende Anstalter ledes, der gør, at Forstander Møller gaar, og den Dag, Forstander Møller gaar fra „Bøgildgaard“, vil det i alle skoleinteresserede Kredse vække dyb Sorg. Det er ikke for meget sagt, at han besidder et